

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 521/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. G., t. č. vo výkone väzby, zastúpeného advokátom JUDr. T. B., P., ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1 T/22/2011 z 18. októbra 2011, uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Tos/94/2011 z 3. novembra 2011, uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1 T/22/2011 zo 17. januára 2012 a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Tos/26/2012 z 13. marca 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. G. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. decembra 2011 doručená sťažnosť, ktorá bola doplnená podaním z 30. apríla 2012, J. G., t. č. vo výkone väzby (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. T. B., P., ktorou

namieta porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T/22/2011 z 18. októbra 2011, uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Tos/94/2011 z 3. novembra 2011, uznesením okresného súdu sp. zn. 1 T/22/2011 zo 17. januára 2012 a uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tos/26/2012 z 13. marca 2012.

Z obsahu sťažnosti, z príloh k nej pripojených a zo zistení ústavného súdu vyplývajú tieto skutočnosti:

Sťažovateľ je trestne stíhaný pre podozrenie zo spáchania trestného činu lúpeže podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. b) a c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v spojení s § 122 ods. 10 Trestného zákona a s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona.

Na základe uznesenia okresného súdu sp. zn. 0 Tp 552/2010 z 22. októbra 2010 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 87/2010 z 18. novembra 2010 bol sťažovateľ podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vzatý do väzby.

Po podaní obžaloby pre pokračovací zločin lúpeže okresný súd uznesením sp. zn. 1 T 22/2011 z 20. apríla 2011 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tos 37/2011 z 3. mája 2011 rozhodol podľa § 238 ods. 2 Trestného poriadku o ponechaní sťažovateľa vo väzbe z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Žiadosťou z 23. augusta 2011 sa sťažovateľ na okresnom súde domáhal, aby okresný súd podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol o jeho prepustení z väzby na slobodu. Okresný súd o predmetnej žiadosti uznesením sp. zn. 1 T 22/2011 z 18. októbra 2011 (ďalej len „uznesenie okresného súdu z 18. 10. 2011“ alebo „uznesenie z 18. 10. 2011“) rozhodol tak, že žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol. Proti uzneseniu

okresného súdu z 18. 10. 2011 podal sťažovateľ sťažnosť. Krajský súd na základe včas podanej sťažnosti uznesením sp. zn. 3 Tos 94/2011 z 3. novembra 2011 (ďalej len „uznesenie krajského súdu z 3. 11. 2011“ alebo „namietané rozhodnutie z 3. 11. 2011“) rozhodol tak, že sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu z 18. 10. 2011 zamietol.

Následne sa sťažovateľ žiadosťou z 9. novembra 2011 doručenou okresnému súdu 14. decembra 2011 na okresnom súde opätovne domáhal, aby okresný súd rozhodol o jeho prepustení na slobodu. O predmetnej žiadosti sťažovateľa okresný súd uznesením sp. zn. 1 T 22/2011 zo 17. januára 2012 (ďalej len „uznesenie okresného súdu zo 17. 1. 2012“ alebo „uznesenie zo 17. 1. 2012“) rozhodol tak, že aj túto žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol. Proti uzneseniu okresného súdu zo 17. 1. 2012 podal sťažovateľ sťažnosť. Krajský súd na základe včas podanej sťažnosti uznesením sp. zn. 1 Tos 26/2012 z 13. marca 2012 (ďalej len „uznesenie krajského súdu z 13. 3. 2012“ alebo „namietané rozhodnutie z 13. 3. 2012“) sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu zo 17. 1. 2012 zamietol.

Sťažovateľ na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti namieta, že uznesením okresného súdu z 18. 10. 2011, uznesením krajského súdu z 3. 11. 2011, uznesením okresného súdu zo 17. 1. 2012 a uznesením krajského súdu z 13. 3. 2012 boli porušené jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a domáha sa, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd Bratislava I. uznesením sp. zn. 1T/22/2011 z 18. 10. 2011 a Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 3 Tos 94/2011 z 3. 11. 2011 porušil základné právo sťažovateľa ustanovené v článku 17 ods. 1, 2, 5 a 46 ods. 1, 2 Ústavy SR a článku 5 ods. 4 a článku 6 ods. 1 Dohovoru.

Okresný súd Bratislava I uznesením sp. zn. 1 T 22/2011 zo 17. 1. 2012 a Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 1Tos 26/2012 z 13. 3. 2012 porušil základné právo sťažovateľa ustanovené v článku 17 ods. 1, 2, 5 a 46 ods. 1, 2 Ústavy SR a článku 5 ods. 4 a článku 6 ods. 1 Dohovoru.

Ústavný súd napadnuté uznesenie Okresného súdu súd Bratislava I sp. zn. 1 T/22/2011 z 18. 10. 2011 a Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Tos 94/2011 z 3. 11. 2011 a uznesenie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1 T/22/2011 zo 17. 1. 2012 a uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Tos 26/2012 z 13. 3. 2012 zrušuje a obžalovaný J. G. sa ihneď prepúšťa z väzby na slobodu.

Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 5.000,- €, ktoré je povinný vyplatiť sťažovateľovi Okresný súd Bratislava I v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu. Okresný súd pre Bratislavu I je povinný zaplatiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 489,30 € do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto

ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia vo veci samej sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody, má právo podať návrh na začatie konania, v ktorom súd urýchlene rozhodne o zákonnosti pozbavenia jeho slobody a nariadi prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu z 18. 10. 2011 a uznesením okresného súdu zo 17. 1. 2012

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti preskúmal časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu z 18. 10. 2011 a uznesením okresného súdu zo 17. 1. 2012.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne a právomoc ústavného súdu len subsidiárne „... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri posudzovaní svojej právomoci riadi

zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Podľa § 72 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku rozhodnutím o väzbe sa rozumie rozhodnutie o prepustení z väzby a o zamietnutí žiadosti o prepustenie obvineného z väzby; za takúto žiadosť sa považuje aj žiadosť o nahradenie väzby.

Podľa § 83 ods. 1 Trestného poriadku proti rozhodnutiu o väzbe je prípustná sťažnosť. Sťažnosť nie je prípustná, ak o väzbe rozhoduje odvolací súd alebo dovolací súd, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 185 ods. 1 Trestného poriadku opravným prostriedkom proti uzneseniu je sťažnosť.

Podľa § 185 ods. 2 Trestného poriadku sťažnosťou možno napadnúť každé uznesenie policajta okrem uznesenia o začatí trestného stíhania. Uznesenia súdu alebo prokurátora možno sťažnosťou napadnúť len v tých prípadoch, v ktorých to zákon výslovne pripúšťa, a ak rozhoduje vo veci v prvom stupni.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľ v systéme všeobecného súdnictva bol oprávnený podať proti uzneseniu okresného súdu z 18. 10. 2011 a uzneseniu okresného súdu zo 17. 1. 2012 účinný opravný prostriedok (sťažnosť) na dosiahnutie nápravy ním tvrdeného porušenia práv (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Využitie tejto zákonnej možnosti účinnej ochrany označených základných práv vylučuje prijatie sťažnosti ústavným súdom, ktorý môže

uplatniť svoju právomoc iba vtedy, ak sťažovateľ nemal inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti v tejto časti dospel k záveru, že podmienky na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie splnené neboli, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom rozhodol tak, že sťažnosť, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu z 18. 10. 2011 a uznesením okresného súdu zo 17. 1. 2012, je potrebné odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia slobody podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti preskúmal časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie práva na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia slobody podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Sťažovateľ odôvodnil sťažnosť v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti o prepustenie z väzby z 23. augusta 2011 takto: *„Konanie o žiadosti o prepustenie z väzby od jej podania po právoplatné rozhodnutie o nej je potrebné posudzovať ako jeden celok, hoci sa na ňom môžu podieľať okresný aj krajský súd. Preto sa rovnaké požiadavky na zákonnosť a dodržiavanie základných práv vzťahujú na konanie pred okresným aj krajským súdom. Tieto sú okrem Ústavy SR, Dohovoru, Listiny základných práv a slobôd upravené v trestnom poriadku. V zmysle § 79 ods. 3 Tr. por. o žiadosti o prepustenie z väzby sa musí rozhodnúť bez meškania. Vo svojej judikatúre sa Ústavný súd SR už niekoľko krát zaoberal požiadavkou neodkladnosti a urýchleného rozhodovania o takej žiadosti. Zaujal stanovisko, že tejto požiadavke spravidla nemôže zodpovedať lehota presahujúca na jednom stupni konania dobu jedného mesiaca (III.ÚS 345/06). V mojom prípade doba konania do rozhodnutia o žiadosti na okresnom súde predstavovala dobu takmer dva mesiace (súd*

rozhodol až na 56. deň). Na krajskom súde sa moja vec nachádzala od 20. 10. 2011 do 10. 11. 2011. Je samozrejmé, že celkovú dobu rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby treba posudzovať s prihliadnutím na konkrétne okolnosti danej veci. V mojom prípade sa nejedná o skutkovo ani právne komplikovanú vec. Spisový materiál neobsahuje tisíce strán, ktoré by musel súd pracne preskúmať a vyhodnotiť. ... Ústavnoprávnym dôsledkom takého závažného porušenia základných práv ako v tomto prípade je zrušenie uznesenia okresného a krajského súdu.“

Sťažovateľ v súvislosti s posudzovaním žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 9. novembra 2011 v sťažnosti uviedol: *„Napriek tomu, že som žiadosť o prepustenie z väzby datovanú dňom 9. 11. 2011 podal 12. 12. 2011, o tejto bolo súdom prvého stupňa rozhodnuté až na hlavnom pojednávaní 17. 1. 2012, keď uznesenie o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby bolo mne a môjmu obhajcovi doručené až 16. 2. 2012, teda po sedemdesiatjedem dňoch. ... V záujme nepredlžovať konanie vo veci žiadosti o prepustenie z väzby, nečakajúc na doručenie uznesenia prostredníctvom svojho obhajcu som už 20. 1. 2012 odôvodnil podanú sťažnosť proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby. Okresný súd síce vec predložil na rozhodnutie o sťažnosti Krajskému súdu v Bratislave, avšak spis bol krajským súdom okresnému súdu vrátený, údajne preto lebo nebola predložená doručenka. O mojej sťažnosti proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby zo 17. 1. 2012 krajský súd rozhodol uznesením sp. zn. 1 Tos 26/2012 zo dňa 13. 3. 2012. Uznesenie bolo môjmu obhajcovi doručené 15. 3. 2012. Celé konanie o mojej žiadosti o prepustenie z väzby datovanej dňom 9. 11. 2011 trvalo tri mesiace a tri dni. Takéto lehoty na rozhodovanie žiadosti o prepustenie z väzby nemožno považovať za bezodkladné lehoty v zmysle § 79 ods. 3 Tr. por. ústavných zásad citovaných v mojej ústavnej sťažnosti z 12. 12. 2011, judikatúry ÚS a Európskeho súdu pre ľudské práva.“*

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že účelom záruk vyplývajúcich z čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru je zabezpečiť osobám zatknutým alebo inak pozbaveným osobnej slobody právo iniciovať konanie, ktorého predmetom je urýchlené preskúmanie zákonnosti opatrenia, ktorým boli pozbavené osobnej slobody, a tým odstrániť stav právnej neistoty.

Z obsahu sťažnosti, z príloh k nej pripojených a zo zistení uskutočnených ústavným súdom v príslušnej kancelárii okresného súdu vyplýva, že okresný súd o žiadosti sťažovateľa z 23. augusta 2011 o prepustenie z väzby na slobodu rozhodol 18. októbra 2011, krajský súd o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 18. 10. 2011 rozhodol 3. novembra 2011. Uznesenie krajského súdu z 3. 11. 2011 sťažovateľ a jeho obhajca prevzali 12. decembra 2011. Námietka sťažovateľa týkajúca sa priesťahov v uvedenom konaní pred všeobecnými súdmi bola pred ústavným súdom uplatnená až 14. decembra 2011.

Okresný súd o opätovnej žiadosti sťažovateľa z 9. novembra 2011 o prepustenie z väzby na slobodu (doručenej okresnému súdu 14. decembra 2011) rozhodol 17. januára 2012, krajský súd o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zo 17. 1. 2012 rozhodol 13. marca 2012. Uznesenie krajského súdu z 13. 3. 2012 bolo obhajcovi sťažovateľa doručené 15. marca 2012. Námietka sťažovateľa týkajúca sa priesťahov v uvedenom konaní pred všeobecnými súdmi bola pred ústavným súdom uplatnená až 4. mája 2012.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ namietal priesťahy v postupe okresného súdu a v postupe krajského súdu v čase, keď oba súdy v jeho veci už rozhodli a nemohli už žiadnym relevantným spôsobom ovplyvňovať priebeh namietaného konania a ani v ňom spôsobovať priesťahy. Znamená to, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu tvrdené porušovanie sťažovateľom označeného práva na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia slobody podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru už netrvalo, t. j. postupom okresného súdu, ako ani postupom krajského súdu nemohlo dochádzať k priesťahom v konaní, a teda k porušovaniu práv označených sťažovateľom.

Tento skutkový a právny stav bol so zreteľom na obsah sťažnosti, ako aj s prihliadnutím na účel čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru východiskom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v tejto časti z tohto dôvodu odmietol.

Sťažovateľ v súvislosti s namietaným porušením základného práva na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia slobody podľa čl. 17. ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru navrhuje, aby ústavný súd poskytol označeným právam ochranu tým spôsobom, aby namietané rozhodnutia zrušil.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Uvedený článok ústavy tak vymedzuje právomoc ústavného súdu v prípade, ak ústavný súd dospeje k záveru o porušení označeného práva sťažovateľa v dôsledku nečinnosti orgánu verejnej moci, a to takým spôsobom, že ústavný súd môže porušovateľovi práva prikázať, aby vo veci konal. Z princípu legality (čl. 2 ods. 2 ústavy) vyplýva, že orgány verejnej moci vrátane ústavného súdu môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Ústavný súd v tejto súvislosti s poukazom na znenie čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy uvádza, že v prípade, ak je namietaná nečinnosť orgánu verejnej moci, tak ústavný súd nemá právomoc zrušiť rozhodnutie porušovateľa základného práva.

Z uvedeného potom vyplýva, že ak by aj ústavný súd zistil porušenie sťažovateľom označeného práva na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia slobody (čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru), musel by s ohľadom na uvedené sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci.

3. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu z 3. 11. 2011 a uznesením krajského súdu z 13. 3. 2012.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti preskúmal časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu z 3. 11. 2011 a uznesením krajského súdu z 13. 3. 2012. V súvislosti s posúdením tejto časti sťažnosti ústavný súd poukazuje na to, že rešpektuje prax Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej osobnú slobodu chráni v zásade čl. 5 dohovoru (m. m. rozsudok De Wilde et al. v. Belgicko z 18. júna 1971, AČ. 12, § 65, § 67, § 71, § 72, § 73, § 75, § 76, § 77 atď.), resp. čl. 17 ústavy, pretože predstavujú prísnejšiu a špeciálnu úpravu dodržania zásad spravodlivého procesu u osoby pozbavenej osobnej slobody, než aký je obsahom čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. čl. 46 ods. 1 ústavy. Ustanovenia čl. 5 dohovoru a čl. 17 ústavy zahŕňajú hmotné a tiež procesné atribúty práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe sú aplikovateľné tieto špeciálne ustanovenia o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 6 ods. 1 dohovoru o práve na spravodlivé súdne konanie alebo čl. 46 ods. 1 ústavy garantujúce základné právo na súdnu ochranu (m. m. III. ÚS 155/09, III. ÚS 287/2010).

V súvislosti s uvedeným posudzovaním námietky sťažovateľa ústavný súd poukazuje na závery svojej ustálenej rozhodovacej činnosti, podľa ktorej je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody namietaným rozhodnutím, postupom orgánu štátu, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, III. ÚS 138/02, IV. ÚS 1/2012). Ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený.

Na základe uvedeného ústavný súd uzatvára, že medzi sťažovateľom namietaným porušením jeho práv ústavný súd nezistil také nedostatky v označených uzneseniach krajského súdu, ktoré by signalizovali príčinnú súvislosť s namietaným porušením označeného práva, a preto odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

4. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru uznesením krajského súdu z 3. 11. 2011

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti preskúmal tú časť, ktorou sťažovateľ namieta porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru uznesením krajského súdu z 3. 11. 2011.

V spojitosti s namietaným porušením základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru uznesením krajského súdu z 3. 11. 2011 sťažovateľ uvádza, že vo väzbe je nedôvodne, vykonané dôkazy sú nedostatočné a uznesenie krajského súdu z 3. 11. 2011 považuje za arbitrárne, pretože „bagatelizuje“ pochybenie okresného súdu spočívajúce v tom, že okresný súd nedostatočne odôvodnil uznesenie okresného súdu z 18. 10. 2011.

Krajský súd uznesením z 3. 11. 2011 sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu z 18. 10. 2011 zamietol. Krajský súd odôvodnil svoje uznesenie v relevantnej časti takto: *„... krajský súd pri preskúmaní dôvodov pre ktoré bol obžalovaný vzatý do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dospel k zhodnému záveru so súdom I. stupňa, že dôvody väzby v danom štádiu konania nepominuli, ale naďalej trvajú. Sú dané charakterom trestnej činnosti a osobou obžalovaného. ... K charakteru trestnej činnosti a osobe obžalovaného krajský súd konštatoval, že k zmene formálnych podmienok pre ktoré bol obžalovaný vzatý do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nedošlo. Aj v tomto štádiu konania doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok (dva čiastkové útoky) pre ktorý je trestné stíhanie vedené bol spáchaný, má znaky trestného činu a z tohto skutku je dôvodne podozrivý obžalovaný J. G.*

Preskúmaním väzobných dôvodov v zmysle § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. konštatoval, že nepominuli ani konkrétne skutočnosti na ktorých bola založená obava, že obžalovaný by mohol v prípade prepustenia z väzby na slobodu aj naďalej pokračovať v páchaní trestnej činnosti. Tieto skutočnosti sú dané tým, že obžalovaný nemá zamestnanie, užíval návykové látky, pričom v minulosti sa viackrát dostal do rozporu so zákonom pre majetkovú trestnú činnosť. Aj keď obžalovaný má tieto odsúdenia zahladené je treba prihliadať na to, že ide o osobu, ktorá má sklony k páchaniu trestnej činnosti.“

Z citovaného odôvodnenia uznesenia krajského súdu z 3. 11. 2011 je zrejmé, že krajský súd vychádzajúc z dovedy zisteného skutkového stavu vyhodnotil dôvodnosť ponechania sťažovateľa vo väzbe a poukázal aj na skutkové okolnosti pretrvávania väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, čo v konečnom dôsledku viedlo k zamietnutiu sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o vzatí do väzby.

Z judikatúry ústavného súdu k čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru vyplýva, že osoba vo väzbe je oprávnená na preskúmanie procesných a hmotných podmienok, ktoré sú predpokladom na jej „zákonnosť“, pričom požiadavka preskúmania hmotných podmienok väzby zahŕňa povinnosť preskúmať okolnosti svedčiace pre a proti väzbe a rozhodnúť s poukazom na právne kritériá, či sú dané dôvody opodstatňujúce väzbu, alebo prepustiť osobu z väzby na slobodu, pokiaľ také dôvody neexistujú (m. m. III. ÚS 38/01, III. ÚS 79/02 a III. ÚS 135/04).

Článok 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom verejnej moci, pričom v prípade, ak zistí v tejto súvislosti závažné porušenie zákonnosti, ide v zásade aj o porušenie ústavnosti (m. m. III. ÚS 48/00). Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavou zaručenej osobnej slobody (m. m. II. ÚS 55/98). Ústavný súd konštatuje, že z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri

rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj pri rozhodnutiach týkajúcich sa ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by vo svojej podstate mali dať ratio decidendi (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S týmto východiskom úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť o väzbe na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že predmetom konania pred krajským súdom bolo rozhodovanie o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 18. 10. 2011, ktorým okresný súd zamietol jeho žiadosť z 23. augusta 2011 o prepustenie z väzby na slobodu a ponechal ho vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 13/00, II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00).

Vychádzajúc z namietaného rozhodnutia z 3. 11. 2011 vo vzťahu k sťažovateľovi existovalo dôvodné podozrenie zo spáchania závažnej trestnej činnosti. Záver krajského

súdu o existencii dôvodu väzby bol dostatočne individualizovaný, pričom odôvodnenie ďalšieho trvania sťažovateľovej väzby bolo v súlade s požiadavkami podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Na základe uvedených zistení nemožno považovať uznesenie krajského súdu z 3. 11. 2011 za arbitrárne alebo zjavne nepodložené, ako to tvrdí sťažovateľ.

Ústavný súd po preskúmaní uznesenia krajského súdu z 3. 11. 2011 (ale aj uznesenia okresného súdu z 18. 10. 2011) je toho názoru, že existenciu zákonných dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku všeobecné sudy riadne odôvodnili a ich zistenia, argumenty a závery neodporujú zásadám právnej a formálnej logiky a nevykazujú ani znaky zjavnej jednostrannosti alebo svojvôle.

Podľa názoru ústavného súdu uznesenie krajského súdu z 3. 11. 2011 z hľadiska svojho odôvodnenia korešponduje aj judikatúre ESLP, v zmysle ktorej právo na spravodlivý proces (vrátane konania o obmedzení osobnej slobody) zahŕňa aj právo na primerané odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

V súvislosti s uvedeným posudzovaním námietok sťažovateľa ústavný súd opätovne poukazuje na už uvedené závery svojej ustálenej rozhodovacej činnosti týkajúce sa odmietnutia sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť (časť II bod 3, s. 12).

Z už uvedeného ústavný súd uzatvára, že na základe sťažovateľom namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru uznesením krajského súdu z 3. 11. 2011 nezistil také dôvody, ktoré by signalizovali príčinnú súvislosť s namietaným porušením označených práv, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

5. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru uznesením krajského súdu z 13. 3. 2012

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti preskúmal tú časť, ktorou sťažovateľ namieta porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru uznesením krajského súdu z 13. 3. 2012.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd uvádza, že sťažovateľ, zastúpený advokátom, vôbec neodôvodnil namietané porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru uznesením krajského súdu z 13. 3. 2012.

V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že úmyslom zákonodarcu pri ustanovení povinného právneho zastúpenia sťažovateľa zástupcom z radov advokátov v konaní pred ústavným súdom bolo zabezpečiť poskytnutie kvalifikovanej právnej pomoci v konaní pred ústavným súdom v súlade s § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov.

Napriek uvedenému ústavný súd vychádzajúc z materiálneho chápania práv a ochrany základných práv a slobôd preskúmal aj uznesenie krajského súdu z 13. 3. 2012.

Krajský súd uznesením z 13. 3. 2012 sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu zo 17. 1. 2012 zamietol. Krajský súd odôvodnil namietané rozhodnutie z 13. 3. 2012 v relevantnej časti takto: *„Splnením prieskumnej povinnosti krajský súd z obsahu predloženého spisového materiálu zistil, že nepochybil okresný súd, keď žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu zamietol s tým, že dôvody väzby u neho trvajú aj naďalej nezmenené podľa ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por.*

Pri posudzovaní dôvodnosti trvania väzby, krajský súd dospel k záveru, že aj naďalej trvá opodstatnenosť podozrenia zo spáchania zločinu, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu. Vykonaným dokazovaním sa dôvody, ktoré viedli k podaniu obžaloby nezoslabili a preto ďalšie trvanie väzby je dôvodné. Prokurátor už podaním obžaloby konštatoval vyššiu mieru pravdepodobnosti, že obžalovaný sa dopustil trestnej činnosti kladenej mu za vinu. Pokiaľ ide o nezákonnosť rekognície, na ktorú vo svojej sťažnosti obžalovaný prostredníctvom obhajcu poukazuje, treba uviesť, že až po vypočutí všetkých svedkov bude

možné posúdiť dôkazný význam rekognície. Uvedená trestná veci doposiaľ nie je skončená, ďalšie hlavné pojednávanie bolo nariadené na deň 27. 3. 2012, na ktorom budú vypočutí svedkovia, ktorí sa vyjadria k trestnej činnosti, ktorá sa kladie obžalovanému za vinu.

Pokiaľ ide o väzobný dôvod v zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por., tento u obžalovaného J. G. trvá aj naďalej, čo vyplýva jednak z okolností prípadu, keďže obžalovaný sa mal dopustiť dvoch dielčích skutkov pokračovacej trestnej činnosti, v čase keď nemal zamestnanie a užíval návykové látky. Ide taktiež o osobu, ktorá sa v minulosti dostala do rozporu so zákonom a teda nepochybne má sklony k páchaniu trestnej činnosti.“

Z citovaného odôvodnenia uznesenia krajského súdu z 13. 3. 2012 je zrejmé, že krajský súd vychádzajúc z dovedy zisteného skutkového stavu vyhodnotil dôvodnosť ponechania sťažovateľa vo väzbe a poukázal aj na skutkové okolnosti pretrvávania väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, vysporiadal sa aj s otázkou namietanej nezákonnosti vykonanej rekognície vo vzťahu k väzobnému dôvodu, čo v konečnom dôsledku viedlo k zamietnutiu sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zo 17. 1. 2012 o vzatí do väzby.

Čo sa týka interpretácie (výkladu) čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, ústavný súd sa pridrižiava aj v tejto časti sťažnosti interpretácie uvedenej v časti II bode 4, s. 14, 15).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že predmetom konania pred krajským súdom bolo tiež rozhodovanie o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zo 17. 1. 2012, ktorým okresný súd zamietol žiadosť sťažovateľa z 9. novembra 2011 (doručenú okresnému súdu 14. decembra 2011) o prepustenie z väzby na slobodu a ponechal ho vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Ústavný súd pridriživajúc sa svojej konštantnej judikatúry týkajúcej sa preskúmania a posudzovania právnych názorov všeobecných súdov (časť II bod 4, s. 15) a vychádzajúc z uznesenia krajského súdu z 13. 3. 2012 vo vzťahu k sťažovateľovi konštatuje, že v nezmenenej podobe existovalo dôvodné podozrenie zo spáchania závažnej trestnej

činnosti, záver krajského súdu o existencii dôvodu väzby bol dostatočne individualizovaný, pričom odôvodnenie trvania sťažovateľovej väzby vyhovovalo požiadavkám podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Na základe uvedených zistení nemožno považovať uznesenie krajského súdu z 13. 3. 2012 za arbitrárne alebo zjavne nepodložené.

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že nie je oprávnený prehodnocovať právne závery všeobecných súdov. Ústavný súd po preskúmaní uznesenia krajského súdu z 13. 3. 2012 je toho názoru, že existenciu zákonných dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku všeobecné súdy riadne odôvodnili a ich zistenia, argumenty a závery neodporujú zásadám právnej a formálnej logiky a nevykazujú ani znaky zjavnej jednostrannosti alebo svojvôle.

Podľa názoru ústavného súdu uznesenie krajského súdu z 13. 3. 2012 z hľadiska svojho odôvodnenia zodpovedá aj judikatúre ESLP, v zmysle ktorej právo na spravodlivý proces (vrátane konania o obmedzení osobnej slobody) zahŕňa aj právo na primerané odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

V súvislosti s uvedeným posudzovaním námietok sťažovateľa ústavný súd aj v tejto časti poukazuje už na uvedené závery svojej ustálenej rozhodovacej činnosti týkajúcej sa odmietnutia sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť (časť II bod 3, s. 12).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným uznesením krajského súdu z 13. 3. 2012 na jednej strane a sťažovateľom označenými právami (čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru) na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje na to, že predmetná sťažnosť v tejto časti neobsahuje odôvodnenie, nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

6. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 2 ústavy uznesením krajského súdu z 3. 11. 2011 a uznesením krajského súdu z 13. 3. 2012

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti preskúmal tú časť, ktorou sťažovateľ namieta porušenie čl. 46 ods. 2 ústavy uznesením krajského súdu z 3. 11. 2011 a uznesením krajského súdu z 13. 3. 2012.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd uvádza, že sťažovateľ, zastúpený advokátom, vôbec neodôvodnil, v čom má spočívať namietané porušenie čl. 46 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd v súvislosti s uvedenou námietkou sťažovateľa uvádza, že čl. 46 ods. 2, predstavuje kompetenčnú normu, na základe ktorej sú súdy oprávnené preskúmavať zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy v prípade, ak dotknutá osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím takéhoto orgánu.

Sťažovateľ v sťažnosti netvrdí, že by bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, sťažovateľ v sťažnosti ani neoznačil žiadne rozhodnutie orgánu verejnej správy, sťažovateľ v tejto súvislosti ani neuviedol, že by bol vylúčený zo súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej moci.

Keďže predmetná sťažnosť v tejto časti neobsahuje odôvodnenie, nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, a preto ústavný súd odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v tejto časti pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa (návrhu na zrušenie uznesenia okresného súdu z 18. 10. 2011, uznesenia krajského súdu z 3. 11. 2011, uznesenia okresného súdu zo 17. 1. 2012 a uznesenia krajského súdu z 13. 3. 2012, priznania primeraného finančného zadosťučinenia a priznania úhrady trov právneho zastúpenia), ktoré sa vecne viažu na vyslovenie porušenia sťažovateľom označených základných práv, stratilo svoje právne opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2012